

sťažnosti poškodeného s tým upozornením, že má právo proti rozsudku súdu odvolacieho do troch dní od doručenia tohoto uvedomenia ohlásiť zmätočnú sťažnosť a ju previesť za 8 dní rátaných od ohlásenia zmätočnej sťažnosti, prípadne žiadať o opis rozsudku a odôvodniť zmätočnú sťažnosť behom osem dní od doručenia rozsudku. Toto usnesenie bolo doručené poškodenému dňa 23. februára 1934 a on podal proti rozsudku vrchného súdu zmätočnú sťažnosť dňa 26. februára 1934 a odôvodnil ju v podaní zo dňa 3. marca 1934. Pokračovanie vrchného súdu protivilo sa zákonu.

Podľa §§ 388 a 431 tr. p. a § 31 por. nov. strany, ktoré boli prítomné na odvolacom hlavnom pojednávaní, môžu ohlásiť zmätočnú sťažnosť za tri dni po vyhlásení rozsudku. V tomto prípade poškodený bol prítomný na odvolacom hlavnom pojednávaní, preto nehl'adiac na to, či podal verejný obžalobca zmätočnú sťažnosť alebo nie, poškodený mal právo len k tomu, aby do troch dní po vyhlásení rozsudku podal zmätočnú sťažnosť — prípadne podmiennečne na ten prípad, keby verejný obžalobca nepodal zmätočnú sťažnosť, alebo keby bola zmätočná sťažnosť verejného obžalobcu odvolaná. Taktiež len behom uvedených troch dní mal poškodený právo žiadať opis rozsudku cieľom prevedenia zmätočnej sťažnosti. Vrchný súd tedy omylne poučil poškodeného o jeho práve, z čoho však nevzniklo poškodenému právo podať zmätočnú sťažnosť po uplynutí troch dní rátaných od vyhlásenia rozsudku. Ponevác poškodený podal svoju zmätočnú sťažnosť po uplynutí horeuvedených troch dní, sú jeho zmätočná sťažnosť a jej prevedenie opozdené a bolo ich treba odmietnuť podľa odst. 3 § 434 tr. p.

Čís. 4962.

Při souběhu činů spáchaných před dokonáním 18. rokem s činy spáchanými později platí trestní sazby podle §§ 8 a 9 zák. o trestním soudnictví nad mládeží jen pro čin spáchaný před dokonáním 18. rokem, nikoli též pro sbíhající se a zároveň souzené činy pozdější.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1934, Zm I 907/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmátoční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku senátu mládeže krajského soudu v Táboře ze dne 12. září 1932, pokud jím byl obviněnému, odsouzenému pro zločin veřejného násilí podle § 93 tr. zák., pro provinění podle § 93 tr. zák. a § 3 zákona o trestním soudnictví nad mládeží a pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák. uložen trest žaláře 3 týdnů, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a obžalovanému vyměřil za provinění veřejného násilí podle § 3 zákona čís. 48/1931 sb. z. a n. a § 93 tr. zák., za zločin veřejného násilí podle § 93 tr. zák. a za přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák., pro něž byl již pravoplatně odsouzen, nový trest podle první sazby § 94 tr. zák.

D ů v o d y:

Podle napadeného rozsudku dopustil se obžalovaný trestného činu ve smyslu § 93 tr. zák., celkem třikrát, jednou před dokonáním 18. rokem, dvakrát po 18. roce. Nalézací soud kvalifikoval první skutek veřejného násilí omezováním osobní svobody za provinění ve smyslu § 3 zák. ze dne 11. března 1931 sb. z. a n. a § 93 tr. zák., ostatní dva za zločin podle § 93 tr. zák. Mimo to spáchal obžalovaný po 18. roce též přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák.

Právní kvalifikace nalézacího soudu je vadná, není však zmateční stížností napadena. Nalézací soud, ač dovolává se též ustanovení § 25 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n., neuvědomuje si náležitě podstatu a význam 2. věty odst. 5 tohoto předpisu. Jako souběh pouhého přestupku podle § 431 tr. zák. s proviněním veřejného násilí podle § 3 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. a § 93 tr. zák. byl by měl vliv na právní kvalifikaci onoho přestupku spáchaného po 18. roce, přetvořuje jej rovněž v pouhé provinění, podobně též souběh samostatných fakt zločinu veřejného násilí podle § 93 tr. zák., spáchaných po 18. roce, pozměňuje právní kvalifikaci sbíhajícího se tu provinění; toto státní se rovněž zločinem. Nedopustil se tudíž obžalovaný, jak praví rozsudek, trojího druhu trestných činů, 1. provinění veřejného násilí omezováním osobní svobody, 2. zločinu veřejného násilí omezováním osobní svobody a 3. přestupku podle § 431 tr. zák., nýbrž jen zločinu podle § 93 tr. zák., sbíhajícího se s přestupkem § 431 tr. zák. Jak již bylo uvedeno, stížnost nenapadá právní kvalifikaci rozsudkovou výtkou zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. a uvedenou hmotněprávní vadnost rozsudkovou nelze napravit ani použitím předpisu § 290 tr. ř.; rozsudkový výrok o vině, byť i pochybený ve směru právního posouzení, je směrodatný i pro další rozhodování soudu zrušovacího.

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku jen zmatek podle § 281 čís. 11 tr. ř. odůvodněně. Prvý soud vyměřuje trest podle § 94 tr. zák. a § 25 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n., uvádí v rozsudku výslovně, že mez trestní sazby byla vzata podle § 8 zák. čís. 48/1931, t. j. pouze poloviční prvá sazba § 94 tr. zák., čímž však vykročil z mezí zákonné sazby trestní. Toto hmotněprávní pochybení nalézacího soudu pramení v mylném výkladu, který dává doslovu druhé věty odstavce 5 § 25 cit. zák. Nalézací soud přehlédl, že při souběhu činů spáchaných před dokonáním 18. rokem s činy spáchanými později platí trestní sazby podle §§ 8 a 9 zák. o trestním soudnictví nad mládeží jen pro čin spáchaný před dokonáním 18. rokem, nikoli též pro sbíhající se a zároveň souzené činy pozdější. Ukládá-li na př. zákon na čin spáchaný před dokonáním 18. rokem trest těžší nežli na skutek, jehož se týž pachatel dopustil později, bude nutno ve smyslu předpisu § 25 odst. 5 posl. věta cit. zák. při použití § 34 tr. zák. vzít za základ pro výměru trestu poloviční trestní sazbu z oné, jež je uložena na onen závažnější čin spáchaný před dokonáním 18. rokem. Byl-li však nalézací soud v daném případě při uvedené již pravoplatně vyslovené vadné právní kvalifikaci prvního činu za pouhé provinění povinen uložit trest za sbíhající se zločin podle § 93 tr. zák., provinění podle § 3 zák. čís. 48/1931 a podle § 93 tr. zák. a za přestupek podle § 431 tr. zák., pak pro výměru trestu přichází

v úvahu jediná a to prvá sazba § 94 tr. zák. Prvý soud vykročil z těchto mezí zákonné sazby, vzav za základ jen sazbu poloviční.

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušiti a vyměřiti na základě jinak již pravoplatného rozsudku nový trest a to podle první nezkrácené sazby § 94 tr. zák. a se zřetelem na § 35 tr. zák.

Čís. 4963.

Zpívání Horst-Wesselovy písně (»Die Fahne hoch«) na území československého státu může býti podněcováním ve smyslu § 15 čís. 3 (ke zločinu úkladů o republiku podle § 1 al. 3) zák. na ochr. rep., aniž třeba, by obžalovaný dal též popud (vyzýval) ke zpívání písně té; nejde tu však zároveň i o souběžný přečin podle § 14 čís. 1 cit. zák.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1934, Zm I 126/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zástupce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. listopadu 1933, pokud byl jím obžalovaný, byv uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., osvobozen od obžaloby pro zločin výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., zrušil rozsudek nalézacího soudu v odsuzující části pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. a v osvobozující části pro zločin výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvislých a věc vrátil soudu první stolice, aby ji v rozsahu zrušení projednal a rozhodl.

Důvody :

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 (vnitřní rozpor rozsudku), 9 a), 10 tr. ř. a poukazuje též na domnělé nevyřízení obžaloby, majíc však i tu na zřeteli důvody hmotněprávní, jimiž se brojí proti tomu, že nebyl obžalovaný uznán vinným též zločinem podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. Pod důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. spadá stěžovatelova námitka proti názoru nalézacího soudu, že vina obžalovaného ve směru uvedeného zločinu není prokázána, ježto není vyvrácena jeho obhajoba, že nedal popud ke zpívání Horst-Wesselovy písně. Námitka tato jest odůvodněna, neboť i samo zpívání této písně může podle okolností případu zakládati zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., má-li náležitosti zákonem vyžadované a není k náplni pojmu podněcování třeba, aby pachatel ke zpívání písně též vybízel.

Pokud se však zmateční stížnost domáhá toho, aby byl obžalovaný na základě zjištění nalézacího soudu, že uvedenou píseň zpíval, uznán vinným kromě přečinu rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. ještě též zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3